

Prof. dr. sc. KREŠIMIR POPOVIĆ, dipl. ing. kem.

(1940. - 2003.)

Prerano nas je 25. travnja 2003. zauvijek napustio naš dragi prijatelj, istaknuti stručnjak i istraživač dr. sc. Krešimir Popović. Podlegao je teškoj bolesti kojoj nije bilo lijeka.

Rođen je u Zagrebu 11. veljače 1940., gdje se školovao i proveo gotovo cijeli radni vijek. Nakon klasične gimnazije u kojoj je, zahvaljujući darovitosti i marljivosti, stekao dobre temelje za studij, diplomirao je 1963. kemiju na Tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Na istom je fakultetu stekao stupanj magistra (1971.) i 1974. stupanj doktora tehničkih znanosti iz područja kemijskog inženjerstva. U svom se stručnom, nastavnom i znanstvenom radu okušao u mnogim specijalnostima kemijske struke. Kao mladi inženjer, od 1965. do 1974., vodio je Tehnološki laboratorij u Istraživačkom odjelu Poslovne zajednice jugoslavenskih proizvođača cementa (JUCEMA). Tu je radio na laboratorijskoj sintezi cementnoga klinkera i minerala, na poluindustrijskoj i industrijskoj proizvodnji cementa posebnih svojstava (niske hidratacijske topline, određene ekspanzivnih svojstava i dr.) te na razvitku tehnika ispitivanja, osobito rendgenske difrakcije, granulometrijskih analiza (taloženjem) i dr. Kao nastavnik u zvanju docenta i potom izvanrednog profesora predavao je na poslijediplomskom studiju na Tehnološkom fakultetu kolegije *Posebni postupci u industriji cementa* i *Cementni materijali*, a na Fakultetu građevinskih znanosti predavao je i na dodiplomskom i na poslijediplomskom studiju. Na dodiplomskom je držao predavanja iz kolegija *Tehnologija veziva* i *Građevinski materijali*, a na drugom iz kolegija *Teorija betona*. Zahvaljujući Fulbright-Haysovoj postdoktorantskoj stipendiji, akademsku godinu 1976./1977. proveo je kao gostujući istraživač na studijskom radu u odjelima za gradivo i graditeljstvo Sveučilišta Berkeley u Kaliforniji. Pune je 24 godine

vodio Odsjek za veziva u Zavodu za betonske i zidane konstrukcije Instituta građevinarstva Hrvatske. Radio je na nadzoru i provjeri kakvoće proizvodnje cementa, vapna, mortova, dodataka betonu i posebnih proizvoda, na istraživanjima mogućnosti poboljšanja svojstava cementa i betona u pogledu čvrstoće i trajnosti u uvjetima izloženosti kemijskoj, a posebno kloridnoj koroziji. Na temelju rezultata tih istraživanja priznata su mu dva patenta, jedno tehničko unapređenje i jedan novi proizvod. Nadalje, na osnovi prihvaćenog patenta uveo je u redovitu proizvodnju cementa primjenu silikatne prašine kao dodatka za poboljšanje trajnosnih svojstava betona. Sudjelovao je i u međunarodnim projektima kao konzultant za provjeru i osiguranje kakvoće cementa na brani hidroelektrane kod Mosula u Iraku i na aerodromu Boufarik u Alžiru. Bitno je pridonio istraživanjima uporabe otpadnih tvari kao sekundarnih sirovina pri proizvodnji građiva u sklopu mjera za unapređivanje očuvanja čovjekova okoliša. Djelatnost Odsjeka za veziva usmjerio je na istraživanje primjene cementa i betona u izrazito agresivnu okolišu. Vodio je nekoliko međunarodnih znanstvenih projekata od kojih valja posebno istak-

nuti dva izvedena u okviru Jugoslavensko-američke zaklade za znanstvenu suradnju: primjena silikatne prašine u betonu i poboljšanje svojstava cementa i betona uporabom zgušnjute silikatne prašine. Svakako treba spomenuti i osam domaćih projekata iz područja mineralnih veziva i primjene otpadnih tvari u graditeljstvu.

Sudjelovao je na brojnim domaćim i međunarodnim znanstvenim i stručnim skupovima za područja gradiva. Zahvaljujući visoku ugledu često je bio pozvani predavač, među ostalim na Politehnici u Poznanu (Poljska) 1984. i 1990. na XIX. kongresu Jugoslavenskoga društva za ispitivanje materijala i konstrukcija (JUDIMKA) u Novom Sadu. Rezultate svojih istraživanja priopćio je u četrdesetak znanstvenih i stručnih radova (od kojih su neki tiskani i u časopisu *Građevinar*), a koautor je knjizi *Moguća uloga hrvatske industrije cementa u sustavu gospodarenja otpadom*. Bio je izvanredni član Hrvatske akademije tehničkih znanosti. Za svoj rad i dostignuća dobio je više priznanja. Bio je aktivan i u znanstveno-stručnim udrugama: predsjednik Sekcije za silikate u Hrvatskom društvu kemijskih inženjera (HDKI) i predsjednik Tehničkog odbora 74 (za cement i vapno) pri Državnom zavodu za normizaciju i mjeriteljstvo.

Uvijek je nalazio vremena i za druženje s kolegama i prijateljima. Bio je vesele naravi, otvoren, srdačan i druželjubiv. Volio je sport, ali najviše jednostavno druženje uz pjesmu i to podjednako rado s kemičarima i građevinarima s kojima se gotovo potpuno stopio. Osobito je bio blizak mladima, posebno onima koji su pokazivali zanimanje za znanstveni rad. Kratko rečeno – bio je dobar čovjek. Zbog toga će svima koji su imali sreću s njim raditi trajno ostati u dragoj uspomeni. Neka mu je pokoj vječni!

Dr. sc. Marko Hranilović